

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

Before ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਜੇ.ਜੇ.

ਜਗਤ ਨਰਾਇਣ ਸੇਠ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 267-ਡੀ.

ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1957 ਦਾ LXVI)-ਐੱਸ. 142—ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ— ਕੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਐਕਟ ਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ 7 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ, ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (42) ਵਿੱਚ 'ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਸਲ ਉਪਭੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕਟਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਿਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਨੰਦ, ਬੇਸ਼ਕ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226, 265, 14 ਅਤੇ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ:-

(ਏ) ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਦਿੱਲੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਏਜੰਟਾਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਰਿੱਟ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ।

(i) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਅਤੇ

(ii) ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ) ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ, 1959, ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੋਕਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ।

(ਬੀ) ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਆਰਡਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਐਸ.ਟੀ. ਦੇਸਾਈ ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਦਾਸ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਸ. ਚੱਢਾ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.-ਇਹ ਹੁਕਮ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੰ. 267-ਡੀ, 511-ਡੀ ਅਤੇ 512-ਡੀ 1959 ਅਤੇ 1960 ਦੀ 59-ਡੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ ਪਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਇੱਕੋ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ: -

“ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 40/25-58 ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 4 ਮਾਰਚ, 1959, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹਨ। ; ਇਹਨਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ (ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਸਮੇਤ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜੋ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਗਾਊਂ
ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ

-3-

ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ
ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਿਆਨ ਦਿਓ."

ਇਹ ਸੰਚਾਰ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੁਆਰਾ 4 ਮਾਰਚ, 1959 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 40/25-58
ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ
ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ
'ਤੇ ਟੈਕਸ) ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ, 1959, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਪ-ਨਿਯਮ
1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਅਤੇ 6 ਮਾਰਚ, 1959 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਗਜ਼ਟ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ
ਹੋਏ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦਿੱਲੀ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇ ਰਾਹਤਾਂ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226,
265, 14 ਅਤੇ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਅਰਥਾਤ, -

(i) ਕਿ ਇਹ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ
ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਕਦਾ ਹੈ;
ਅਤੇ

(ii) ਕਿ ਇਹ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਟਿਬਨ (ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ
ਇਲਾਵਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ) ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ 1959 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ
ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ ਜੋ ਜਨਤਕ ਮਨੋਰੰਜਨ
ਲਈ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ। ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ
ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ

ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਵਸੂਲੀ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (ਐਕਟ, 1957 (ਨੰ.) ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ 1957 ਦਾ 66), ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ।

-4-

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ-ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹਨ 2(42), ਅਤੇ 142 ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ: -

"2. (42) 'ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਜੋ ਜਨਤਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; 142. (1) ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ; ਕੋਈ ਖੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫਿਕਸ ਜਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਮਾਰਤ; ਕੰਧ; ਹੋਰਡਿੰਗ; ਫਰੇਮ ਪੋਸਟ ਜਾਂ ਬਣਤਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਹਨ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ, ਜੋ ਜਨਤਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ (ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਸਮੇਤ) ਤੋਂ ਦਿਸਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਜਿਹੀ ਦਰ 'ਤੇ ਗਣਨਾ ਕੀਤਾ ਟੈਕਸ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਨੁਸੂਚੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ: "

ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ। ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

"ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ।

(ਦੇਖੋ ਧਾਰਾ 152)

ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ.

ਸ. ਨੰ. ਖਾਸ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ
ਪ੍ਰਤੀ ਟੈਕਸ ਸਲਾਨਾ

-5-

7 ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲੈਂਟਰਨ ਸਲਾਈਡਾਂ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਯੰਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ-

(a) 5 ਵਰਗ ਫੁੱਟ ਤੱਕ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ। 96

(ਬੀ) 5 ਵਰਗ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ। 120

ਅਤੇ 25 ਵਰਗ ਫੁੱਟ ਤੱਕ

(c) ਹਰ ਵਾਧੂ 25 ਲਈ

ਵਰਗ ਫੁੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ 120

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਈ ਗਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਦੇਸਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ 'ਤੇ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਚਲਾਉਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਨਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਸ਼ੋਅ ਲਈ ਟਿਕਟ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਹ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਗੈਰ-ਫਾਇਦੇਮੰਦ। ਇਹ ਹਰਸਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰ ਥੀਏਟਰਸ ਲਿਮਿਟੇਡ (1)। ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ

ਟਿਕਟਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰੈਨਨ ਬਨਾਮ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੀਕ (2) ਅਤੇ ਕੇਸ vs. ਮੰਜ਼ਿਲਾ (3)। ਬ੍ਰੈਨਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਗੋਡਾਰਡ, ਸੀ.ਜੇ., 'ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ' ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ।

-6-

'ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ' ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਨਤਕ ਪਾਰਕ, ਬਗੀਚਾ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਤੱਟ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਣ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੈਦਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਨਤਾ ਦੀ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਪਹੁੰਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਨੱਥੀ ਥਾਂ (ਜਨਤਕ ਪਾਰਕ ਜਾਂ ਬਗੀਚਾ ਨਾ ਹੋਣਾ) ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਜੇਕਰ ਹਰੇਕ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਮਾਲਕਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲਾ ਨੋਟਿਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਘਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ:-

“ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਘਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ “ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਜਨਤਾ ਨੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਹੈ। ਪਹੁੰਚ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਨਤਕ ਘਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਆਮ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਘਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਆਮ ਸਰਾਵਾਂ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਸਨ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਘਰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਡਰਾਪਰ ਦੀ

ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਨਤਾ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਲੈਣ ਲਈ; ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਆਪਣਾ ਬਗੀਚਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੇਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ', ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ

-7-

ਆਪਣੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਤਿਉਹਾਰ 'ਤੇ ਲੋਕ; ਉਸ ਕੋਲ "ਕਹਿਣ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ" ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਵਿੱਚ' ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਬੇਸ਼ਕ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਤਾਜ਼ਗੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਸੂਲੀਆ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਮਸੂਲੀਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਦਾਖਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੂਲੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬੇਵਜ੍ਹਾ ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਜਾਂ ਹੋਰ।"

ਕੇਸ ਬਨਾਮ ਸਟੇਰੀ (3) ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੈਕਨੀ ਕੈਰੇਜ, ਕਿਸੇ ਵੀ 'ਗਲੀ' ਵਿੱਚ 'ਭਾੜੇ' ਲਈ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਹੈਕਨੀ ਕੈਰੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ: -

“ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਜਨਰਲ ਡਾਕਖਾਨੇ ਦੇ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਜਾਂ ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਹੈਕਨੀ ਕੈਰੇਜ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਨੰਬਰ ਪਲੇਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਡੀ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ'। ”

ਕੈਲੀ, ਸੀ.ਬੀ.; ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਬੈਰਨ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ; ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ 'ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਜਾਂ ਸੜਕ ਵਿੱਚ', ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

“ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਨਤਕ ਸੜਕਾਂ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੜਕਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਨਤਕ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਦੇ ਸਥਾਨ ਹਨ: ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਉੱਥੇ ਰੇਲਵੇ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ only ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ

-8-

ਕੋਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋ, ਜੇ ਕਿ ਫਿਰ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਹਨ; ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਨਤਕ ਗਲੀਆਂ ਜਾਂ ਸੜਕਾਂ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ; ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ; ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਤਹੀ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਘੋਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਜੀਬ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਆਮ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ, ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਐਕਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਅਤੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਇਸਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਇਸਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਹਨ।

ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਸਲ ਉਪਭੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਜਨਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

'ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ' ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ; ਸਿਨੇਮਾ ਸ਼ੋਅ ਲਈ ਟਿਕਟਧਾਰਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕਟਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਿਜੀ ਸੰਪੱਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਨੰਦ, ਬੇਸ਼ਕ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ

-9-

ਉਹ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਦੇਸਾਈ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ' ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਮਕਸਦ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਚੰਗਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਦ ਕਵੀਨ ਬਨਾਮ ਵੇਲਾਰਡ, (4) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਲਾਰਡ ਕੋਲਰਿਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦਲਦਲ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਾ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ; ਜੇ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ; -

"ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ 'ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ' ਵਜੋਂ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਕੋਈ ਸਖਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਖਿਆ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਚਨਬੱਧ ਤੱਥ, ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਕੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ; ਇਹ ਸਥਾਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ; ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ।

ਜਨਤਾ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਗਤ ਨਰਾਇਣ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਇਸ ਨੂੰ. ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ **offence** ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ, ਪਰ; ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਕੀ ਹੈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ;; ਅਤੇ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਸਥਾਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਨਤਾ ਸੀ।

-10-

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰਾਮਕਰਨਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (5) ਅਤੇ ਇਨ ਰੀ ਮੁਥੁਸਵਾਮੀ ਈਯਰ (6) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਰਾਮਕਰਨਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਵੇਲਾਰਡ ਦੇ ਕੇਸ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਦਰ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਮੁਥੁਸਵਾਮੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਂਡਰੰਗ ਰੇ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ। ਉਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:-

"ਕੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਜਨਤਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਾ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਆਦਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨੂੰ ਝਗੜੇ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਨਤਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਰੇਲਵੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਵਰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਉੱਥੇ ਹਾਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ

ਦੁਆਰਾ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਨੋਰੰਜਨ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਆਦਿ ਦਾ।"

ਜੇ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਐਕਟ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਧਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ। ਬੇਲੋੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ; ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਵਿੱਚ; ਭਾਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

"142. ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ **ਇਮਾਰਤ** ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨੂੰ *** ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਨਤਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਇਸ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ), ਹਰੇਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ**** ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ** ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਟੈਕਸ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ:

-11-

ਬਰੈਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਸ਼ੰਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਧਾਰਾ 142 ਇਕੱਲੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਾਂ j ਵਿੱਚ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ: ਐੱਸ. ਇਹ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ, ਪੰਨਾ 44 'ਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, -

"ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਇਨਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਗਿੱਟਸ (7) ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ; ਜਿਸਦੀ ਹਾਉਸ ਆਫ ਲਾਰਡਸ ਦੁਆਰਾ ਗਿੱਟਸ ਬਨਾਮ ਆਈ.ਆਰ.ਸੀ. (8) ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ

ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਸੁਮੇਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਸਟਰਨਡੇਲ ਐੱਮ.ਆਰ. ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭਦਾਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“ਜੇ ਐਕਟ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ; ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਕਟ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ “ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਲਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।”

-12-

ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਿਸ ਵੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਸਿਨੇਮਾ, ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ; ਅਰਥਾਤ; ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਕੇਸ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ; ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਮ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਜਨਤਕ ਗਲੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਗਲੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਬਚਕਾਨਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 142 ਵਿੱਚ 'ਪਬਲਿਕ ਪਲੇਸ' ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਨਿਗਮ ਆਪਣੇ ਇਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਯਕੀਨਨ

ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਖਾਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤੀ ਜੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਕਾਲਪਨਿਕ. ਇਸ ਲਈ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਬਹਿਸਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ, ਆਦੇਸ਼ ਰਾਖਵੇਂ ਰੱਖ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਨਾਮ ਦਾਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਕਲਕੱਤਾ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਸ਼ਰਤ ਚੰਦਰ (9), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ।

ਕਲਕੱਤਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1931 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. 33) ਦੀ ਧਾਰਾ 229 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ: ਅਸੀਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ

-13-

ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ- ਹੁਣ ਵੀ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਪੂਰਨਾ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਲਾਈਡਾਂ 'ਤੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। 650 ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 541 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਲਕੱਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 229 ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ: -

"229. ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਇਮਾਰਤ, ਕੰਧ, ਹੋਰਡਿੰਗ ਜਾਂ ਢਾਂਚੇ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿਸੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ

ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਹਰੇਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੀ ਗਣਨਾ ਅਜਿਹੀ ਦਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸੂਹ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ, ਨਿਗਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਛੇਟਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਲੋੜ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਕਲਕੱਤਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੰਜਵੇਂ ਦੀ ਆਈਟਮ 7 ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਨੁਸੂਚੀ; ਅਤੇ ਧਾਰਾ 229 ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ" ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਜੋੜ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਇ XVI ਦੀ "ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 229 ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਕਲਕੱਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

-14-

ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰ: 7 ਜੋ ਕਿ ਚਾਰਜਿੰਗ ਲਈ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਪਬੰਧ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। . ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 113(1)(d) ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਆਇ VIII ਸਿਰਲੇਖ "ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ: ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ" ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਧਾਰਾ ਲਈ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਅਧਿਆਇ VIII ਸਾਨੂੰ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ XI3(I)(a) ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 142 ਤੋਂ 146 ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 142 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਸਤਿਹਾਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਤਿਹਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗਣਨਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਉਕਤ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 7 ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ "ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ" ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ 'ਤੇ, ਲਾਲਟੈਨ ਸਲਾਈਡਾਂ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਸਤਿਹਾਰਾਂ ਲਈ ਦਰਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਬੈਕਗ੍ਰਾਊਂਡ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਧਾਰਨ ਪੜ੍ਹਨਾ Qf ਅਧਿਆਇ VIII ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸ਼ੱਕ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਈਡ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਇਸਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(42) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਲੇਵੀ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (42) ਨਿਰਸੰਦੇਹ "ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਜੇ ਜਨਤਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਜਾਂ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਹੋਰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ"। ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ; ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਕਨੂੰਨੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਲਚਕਤਾ ਜਾਂ ਲਚਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਭਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦੀ ਅਸਥਿਰਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚੋਂ "ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਰਚਨਾ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਵਿਧਾਨਕ

ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਉਦੇਸ਼; ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣਾ।

ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਬਨਾਮ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਗਾਹ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਨ ਇਸ ਦੇ ਉਚਿਤ ਸਥਾਨ ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਧਾਰਾ 142 ਦੀ ਅਸਲ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ 7 ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦ ਬਰਾਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ (42) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸਥਿਰ, ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਲੋਚੇ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। , ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਸ਼ੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਲਚਕਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰਜਿੰਗ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸੰਗਤਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ

-16-

ਕਾਰਨ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ, ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ" ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ; ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ

ਜੇਕਰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ; ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਾਲ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੇਂ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪੰਜਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਤੇ ਆਈਟਮ 7 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਚਾਰਜਿੰਗ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਾਜਬ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨਾਂ, ਇਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਅਗਲੇ ਕੇਸਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੱਥ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ

-17-

ਅਜਿਹੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਪੈਸੈਂਜ਼ ਸਹੀ ਲੀਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਸੋਚ ਵਿਚ ਅਗਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਗੁੰਮਰਾਹ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਦੇ ਤਰਕ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Attul Pali

Translator

